

*Semblaven esfereïts
de sentir-se tan florits.*

Joan Maragall

*la correspondència, la simetria pròpia del
organisme vivent, la qual es manifesta bé en
els conceptes, o bé en les síl·labes i tons.*

Miquel Costa i Llobera

*e jo d'amor me trob així vençut
que dir no pusc quant so enamorat!
Amor. Amor, un hàbit m'he tallat
de vostre drap, vestint-me l'esperit:
en lo vestir ample molt l'he sentit
e fort estret quan sobre mi és posat.*

Ausiàs March

Aquests dirs s'han de llegir d'un en un. No són una allau. Són com gotes que cauen sobre la superfície del nostre llac interior, i ens hem d'aturar a escoltar, sentir i copsar com cadascuna d'elles mou l'aigua i produeix les seves ones.

Actualment, quan allaus incessants d'imatges, paraules i sons fan tot el possible per anul·lar la nostra capacitat de percebre, digerir i copsar la bellesa i el pensament, els dirs s'han de llegir i escoltar com si mai no haguéssim conegut la pressa. I, si pot ser, cada lector, fent-los seus, hauria d'esforçar-se per aprehendre i ampliar, des de la pròpia perspectiva, el sentit i el to de cada pregunta i cada resposta.

I

– Digues, foll,
mestre
de mestres?

– No parla
amb mots
parla
amb llavors.

II

– Digues, foll,
com puc dir
l'amor?

– Lligant
els teus llavis
a les arrels
del cor.

III

– Dignes, foll,
mar
d'amor?

– El cor
és el redós
de les perles,
els ulls
l'escuma
de la manifestació.

IV

– Dignes, foll,
l'home
nu?

– No està despullat
si l'amor
el vesteix.

V

– Dignes, foll,
els pensaments
del cor?

– Qui no pensa
amb el cor
és captiu
de les ombres.

VI

– Dignes, foll,
la mare
de la bellesa?

– No té arrels
i viu
en les seves
llavors.